

ژانگ و ژان. . کورت چیرک. . گاران سه باح

جـلانـیـکی ئاسنی ژانگاوی. کـانـکی قوی قـرـباـغ. کـمـمـکـمندای سیسی چاو گـشـ. ژانگ و قو و سیسبوون گرنگ نـبوون. نـرـگرنگ بوو.

من لـ ناوـندی سهـکـدا بووم. پنـج کـسم لـ پـشـبوو. چاوم لـگـجـلانـکـدا دـهات و دـچوو، خوا خوام بوو نـرـم بـت. زوو زوو ناوـکم دـدایـو، دوغام دـکرد، بانگم نـکـنـو. دواي نیو سهـعاتی تر، یـک کـسم لـ پـشـما بوو. پنـجـم خستـ ناو دـمـم و بیرم لـ نـرـای خـم دـکردـو، لـو دـکردـو چـن جـلانـکـدـمبا.

“دـخـش. . . دـخـش،” باوکم بانگی کردم. خـم لـ گـلی دا، هـندـم نـما بوو. هـر بانگی دـکردم.

باوکم، پـش و سمـکـکی زل، بـر و جـلانـکـهات. نـمدـزانی چی بکـم: وـمـی بدـمـو نـرـکـم لـ کیس دـچـت، نـیدـمـو، سزا دـدرـم. پـکـنـین و گارـگاری مندایان لـ لایـک، لـدانی دـم لـ لایـک، حـزی جـلانـشم لـ لایـک، قورسایي ئـویش لـ لایـک.

هـرکـ مندایکـهاتـ خوار، توند زنجیری جـلانـکـم گرت و سوار بووم، خـریک بوو جـی خـم خـش دـکرد، دـستـکی ئاسنـاسا یـخـمی گرت. ناوـم دایـو، باوکم ئاگر لـ چاوی دـباری، بـمـم لـبـر دـوروبـر بـیـکی بـ کردم. بـزکـ بقی لـ هـدـستا.

“گوـت لـ نیی، ئـو سـد جار بانگت بکـم؟” هـواش نـانـدی. لـ باوـشی کردم، توند گوشیمی، خـریک بوو پـراسوـکانـم بشکـن. “جارکـی تر کـ بانگم کردی، یـکـسـر بـ بـ.”

نـموـرا تـنانـت لـویشـم بجوـنـم. شـش ساـانـیـکی وک من چی پـدکـرا؟ شنـ بایـکی بـهار قـرمی وک جـلانـ لـرانـدـو.

دراوسـکانـمان لـ هـردوو بـری کـانـکـ لـبـر دـمی دـرگـمـجلیسیان گـرم کردبوو. باوکم زـردـخـنـکـی باش نمایش دـکرد. سهـاوی لـیان کرد وک بـیـمی منی هـر لـ باوـشیش نیی، بـ ئاگا لـوای خـریکـ بخنکـم.

لـسـر شانی، سـیری جـلانـکـم کرد. مندایکـی تر چـژی لـ دـبینی. تفـم قووت دایـو. حـسوودیم پـی هات. چاوم لـگـجـلانـکـدـهات و دـچوو، خـریک بوو بـتـدـر.

لـ حـوش، باوکم منی دا بـ ئـرز، زلـیـکی تووندی لـ بن گوـدام. زرچـی هات، فرمـسک چاوـکانـمی پـ کرد، بـمـم نـموـرا بیانـمـ.

خااگري تاكا فريام بوو.

“دايم شرم زارم دكاى.” چاوى لىم زق كردو، زتر ترساندمى.
“مى من، چاوت حيز، زك دك او عايللى سـرشـ دكاى،
شـفـمان دـشـكىـنى.”

لى يـكـ وشـى تـنـدـگـيشـتم. لى تـنـى دـنـگـى، سوورى چاوى و بـكاى
هـناسـى دـمزاني خراپـترين وشـگـلـن. لى و لاواز، لى بـرى
هـدـلـرزيم، شـمـ بوو لـگـ فرمـسـكـكانى خـم، دـمزاني، ئـگـر
بـنـدـ خوارو و باوكم تووـتر دـبـ.

“ئافرىت، ئافرىت،” شىـاندى بـسـر دايكمدا. “حازرى كى.”

اها تبووم بى شىـاندى بـسـر دايكمدا، بـسـ تـنـدـگـيشـتم بـچى حازرم
كى. بـرم بى هـزار شـت چوو: بـنـگـ بمباتى بازاءـ جل و پـاـو و
ياريم بى بـكـت. خـونـم بـوـو دـبـىنى دـستى باوكم بـگـرم و لى
دوكان شـت هـبـگـرم.

“باشـ هـر ئـستـ.” دايكم بى دـنـگـكى نـم و نـرم و بـامى دايـو،
بـنى ترسانى لى دـهـات. بى بـزـيـو تـماشـى كردم و دـستى گـرم.
“دـرگـكـ داخـ، با مندا و هـيچ كـس نـن.” ئـمـركـى ديكـى كرد.
“ئـگـر دراوسـ لى دـرگـ بدن، ناتوانم بـيانوـستـنـم.” دايكم گوتى.
“بـ دـمـ دـم، ئايش،” شىـاندى.

وومـتـكانـم گـرم داهاتن، دـمـ خـراتر لى دا، بـو دايكم و بـامى
بدايـو، يـكـسـر لى دـدا. چاك بوو، بـدـنـگـى هـبـزارد. منيش بـرم
چوو و سـر حازر كردنم.

ئـگـر شـتم بى نـكـت، بـنـگـ بـچينـ سـيران، يان بـچينـ پياسـ و
دـنـرمـ بـخـين.

“ئـو و وا و ستاوى، چاوـلى چيت؟” باوكم وازى نـهـنا. “بـبـ
ژوور و و شـتـكان حازر كى. لـسـر كورسيـ كـنـ ئاسـنـكاى
دانـشتـو. “ژوورى پـشتـو باشـ، ئـوـى پـشـو و بى كـكـ نايتـ.”
دايكم سـرى دانـواند و منى بردـ ژوور. ئـستـ كـ فام دـكـم، ئـو
سـر نـويـكـردنـى دايكم و كـكـيلـيـك و ابوو بى پاشا كى.
“ئـو چيـ؟” دايكم نـيـ وومـتم. “ئـو وومـتـ جوانـى كـچى خـم
بى واى لى هـتوو؟”

ئـو دـمـ فرمـسـكـكانـم واهـ بوون و دـمـيشـم بوويـو. “باوكم زلـى
لى دام و نـيـهـشت جـلانـ بـمـ.”

“گوـى مـدـر بى قوربان، هـيچ نـيـ، تـ كـچـكى ئازاى، بـهـزى.” دى
دامـو كـچى چاوـكانـيشـى بوون بى گـم.

ژوورى پـشتـو و: سـ بى چوار. كـنـريت. ديوار لـبـغ. گـلـپـكى كـز.
كانـتـرـكى كـن لايـكى گـرتـبوو، پـى سـرى دـشـك و بـتـانى بوو. يـكـ
پـنـجـرـى بـچووك دـيـوانـيـ حـمام و توالـت. بـنى توالـتـكـ

ژوور کک ی کاس کرد بوو.

دوای ئووی کراس و بجام کک ی ل ب ر داک ندم و م کسپی کی سووری کرد ب ر م، د ش کک کی اخست ل ناو ندی ژوور کک. "گیان کک م، ل ر پا کک و، جات ل د کک م ن گری ک میوان کک مان هات."

گریان؟ میوان؟ ن مزانی باسی چی د کات.

"دایک، ئ ست خوم نای ت. ئ ی باو کم ن یگوت حازرم کک." "ووم تم وشک بوو بوو ن و، ب س چاو کانم ه ر ت بوون.

"ئ ئ ست حازری، ب س ن خوی. ل ر ب ه تا میوان کک مان د ت."

"د م و بچم و لای ج ل ن کک."

"ئ گ ر ئاق بی، ئ و ا دواتر ت ر ج لان د کک ی."

هیچ چارم ن بوو. ل س ر د ش کک قاو یی کک پا کک و تم. بیرم کرد و:

ننگ پوور گلاس بت، پاش چای و ش رب ت دچم و لای ج لان کک.

"ئ افر ت . . . ئ ایش." باو کم بوو دیسان. ئ ست ش قم ل وش ی ئ افر ت و ئ ایش، چونک ل د می باو کم ز ر ناشرین بوون.

دایکم چوو د ر و و منیش بیرم چوو و لای ج لان کک ه تا میوان کک هات.

"خاتوو ئ ماس ب خ ر بی، ز ر ب خ ر بی." گو م ل باو کم بوو پی شوازی ل میوان کک کرد. "ئ و س س عا ت چاو ت د کک ی ن."

"م رد کک م مندا کک ی گ ور ی؛ وک پاشا د شت ب ی ک جار داوا د کات. ب ئ م ر کانی ا نا گ م." خاتوو ئ ماس وای گوت.

"نا، د ب ه موومان ئ زی ئ افر ت ب گرین، ئ و پیاوی خ زانی ئ زی ت بدات، پیاو نیی."

"ز ر ا ست کاک سول، ژن ن ک یل ی و ن خزم تکار ل ما و و."

"دایم د م ئ افر ت تاجی س ر." باو کم گوتی.

"ه موو شت ک حازر؟" خاتوو ئ ماس با ب ت کک ی گ ی.

"ب ب، ب ب، و ل ژووری پشت و ی، چاو ت د کات." باو کم ب ه وای کک ش فم ندان و پیاوان وای گوت.

ک د ر گ کرای و، لا شاخ ک هات ژوور. ز رد خ ن کک ی ت قاندمی. ددان کانی خوارو خچ و ژ ن گاوی. چ فیه کی ش ل س ری. چاو ش کانی ل گ م کسپی کک ی د هاتن و. ورگ زل. لووت زل. د ست و پ زل.

نوتقم گیرا.

"ئ ایش، ب رد س تی بک." باو کم ئ مری کرد و چوو د ر و و.

دایکم م کسپی کک ی تا ناوق دم ه ک کرد. ب د ننگ کی کز و ل ر ز ک و ب دایکم گوت من ن خ ش نیم و نام و د ر زیم ل بدن.

خاتوو ئ ماس جانتای کی ش ل ت نیش س ر م کرد و. س ر م سو اند: موس، چ ق ی بچووی تیژ، ل فاف، پ م، دیت ل. تفم ب ز ری

قووت دایه و و دستم کرد به گریان. ترس و دواوکم به فرم سک
ناو دان.

“قاچه کانی ته و او لک بکه و، تووند بیانگر، نه هی بی جوو،”
خاتوو ئه ماس به دایکمی گوت، هه ناسی ته نگ بوو بوو. “هه ند مان په
ناچه، به یکه ده قه ته و او د بین.”

گوتم دایکه به قاچم ده نه و. چن یکه لکه به به فراو بنی، ناو
ده لرزم. له به باو کیشم نه مد و را بقیژ نم.

دایکم قاچی استی تووند گرتم، خاتوو ئه ماس قاچی چه پی له ژر
ئه ژنی نابوو. کاته موسکه م بین به دستی خاتوو ئه ماس و، یکه
به خه م قیژاندم. م شکم جامی کرد بوو و هه موو شته کیشم به بیردا
ده هات. ئه وانیش ده تگوت تاوانبار که ئه شک نه ده ده ن.

خاتوو ئه ماس دهستی له شوینی تایبه تم دا، موسکه کی به کار هه نا.
دوای چه ند چرکه یکه به ووی مندا هه ناسی یکه قووی دایه و. به نه کی
ناخه. ئه یکه کی ش و شین.

“نا توانم بیکه م، زه ده جوو ده.” هاواری کرد. “په ویستمان به
یکه کی ته تا باش بیگرته و نه جوو ده.”
باوکم یکه سه ر هاته ژوور.

“ته لای سه ر ووی که نه بکه،” خاتوو ئه ماس پی گوت.

باوکم به نیگایه و هه ناسی یکه قووی حاکه ته کی له قورستر کردم.
“ئه ی گیان، ده خه ش گیان،” دایکم به زیی په مدا هاته و. “توخوا با
جاره . . .”

باوکم شهت بوو به و نه. نه وچه وانی کرژ کرد و که ف له ده می
ده ده هات. “ده ته و که گور به بوو به ته قه حیه. ها؟ ئه و چاو حیز
هه سه رمان شه ده کات، خاوه نی دایکه کی وا به ته.”
هیچم فامم نه ده کرد، به سه و ستام له گریان. به دایکم و ستام، به
خه نا.

به ئاسته م هه ناسه م ده دا، خه ریک بوو بخنکه م. باوکم لای سه رم
دانیشته بوو، خه به سه رمدا هه نا و ده ست و سه ری ته و او که نه ته کردم.
م شک به ئازاری هیچ به شه کی جه ستام نه ده گیشت. هه ستم ده کرد به
چوار ئه سه به سه تراوم ته و، هه ره یکه کی په لکه م به ئه استه یکه
جیاواز نه ده که شه ته.

خاتوو ئه ماس، به به به نه، پارچه یکه له له شم به ی. قیژه م چوو
ئاسمان، سیه کانم له په راسووم هاته ده ره، هه ستم ده کرد وا پارچه
پارچه م ده که نه. خوه فیچه ی ده کرد. هه ناسه م خه را. ده م خه را.
ئازارم تیژ. ئه ق هه موو گیانه می سواق دا.
نو تقم گیرا.

خاتوو ئه ماس به باوکه می گوت که کی زه به هه نه.

باوكم وا سه يري ده كردم و كه به ي غه درم له ي كرد به ت. كونه لووتى فش
كرد به و. چاوى زهق زهق. له سه ر حا ي خ م، هشتا ده يويست له م بدا.
خريك بوو نه سه كه كانم له په ستم ده رچن. ژان له تاي كه و ده نده يي
باوكم له تاي كه ي تر. كام تا قورستر بوو؟ نازانم چونكه م سه كم
خريك بوو و كه بوركان به ته ته و.

ته بينى: نه م چير كه به كوردى و ئينگليزى له په نه نه ي كولتور به او
كراوه ته و.